

De Postrijder der provincie Limburg

ABONNEMENT

binnen de stad, 7 fr. per jaar.
buiten de stad, 8 fr.Een blad afzonderlijk 15 centiemen.
Aankondigingen 15 centiemen per drukregel.

verschijnende dinsdags, donderdags en zaterdags.

MEN SCHRUIJT IN

te Tongeren bij M. COLLÉE, uitgever en
eigenaar van dit blad, groote Markt, n° 51.

TONGEREN, DEN 3 NOVEMBER.

Oorlogsberichten.

De plotselinge overgaaf van Metz en het fransche leger door maarschalk Bazaine is nu het onderwerp aller gesprekken. Hoezeer die stad reeds lang ingesloten en gedeeltelijk door hongersnood en ziekten geteisterd waren, verwachtte men er zich niet aan, dat de helft van geheel de fransche legermacht onder keizer Napoleon zich over zoude geven, zonder minstens met vereenigde krachten eene heldhaftige poging te wagen ter verbreking en verplettering van een of twee der duitsche legerkorpsen die Metz sinds een tiental weken omsingelen.

Inderdaad, de eerste berichten wegens de overgaaf van Metz, zelfs de telegram des konings van Pruisen, zijn beneden het cijfer van 't fransche leger van Bazaine gebleven. Niet 150,000 mannen, waarvan 20,000 zieken en gekwetsten, maar wel 180,000 mannen, waaronder 8 maarschalken van Frankrijk en 6000 officieren, hebben zich aan prins Frederik-Karel van Pruisen overgegeven.

Een nieuwe telegram, uit 't pruisisch hoofdkwartier naar Berlijn gezonden, geeft de officieele cijfers op. Op dit bericht, is de hoofdstad van Pruisen in volle vreugde en viering gekomen; het kanon heeft die nieuwe zegepraal aangekondigd en is groot, en hoewel weniende over het verlies van zooveel vaders, mans en zoons, hebben de bewoners de vlaggen uitgestoken en 's avonds hunne huizen verlicht.

De kuiperijen der Napoleontische partij en de politieke kwestie hier ter zijde latende, die onzes inziens stellig ingewerkt hebben op de overgaaf der sterkste vesting met het machtigste leger welk Frankrijk nog bezat, was het toehouffelijk onmogelijk dat Bazaine zijn standpunt te Metz uag langen tijd volhield.

Sedert een vijftal dagen was er geen enkel kansschot meer gelost. De Duitschers lieten de fransche soldaten, onder het bereik hunner kogels onbelemmerd de aardpappels op de velden inoogsten. Een troep van 800 uitgehongerde soldaten van Bazaine, die zich wilden overgeven, werd terug gezonden met de verzekering dat zij slechts eenige dagen nog moesten wachten om volop goed voedsel te bekomen. Men wist in het kamp der Pruisen dat Metz gebrek had aan brood en zout, en prins Frederik-Karel had in Frascati reeds een salon in gereedheid doen brengen voor de onderhandelingen ter overgaaf.

Vijf dagen geleden, had de generaal Goffinières, bevelhebber der stad en citadel van Metz, aan maarschalk Bazaine kennis gegeven, dat hij geene levensmiddelen meer kon verschaffen aan het leger buiten de stad verschanst, en de maarschalk zelf daarvoor moest zorgen dragen. Bij dat bericht gaf Bazaine aan zijne voorposten het bevel om niet meer op de pruisische piketten te schieten, en hij veroorloofde stilzittend aan zijne soldaten, bij groepen van twaalf of vierentwintig mannen, naar de Pruisen over te loopen, die door de vijandelijke voorposten krijgsgevangen gemaakt werden. Sterkere groepen werden terug gedreven.

In den namiddag van den 24, ontving men te Metz, door tusschenkomst van een burgerlijken spion, het bericht dat gedurende den nacht een uittal in massa plaats zoude hebben op Gravelotte, met doelwit om de overvallende eiers kwijt te geraken en in grooten getalle in handen der Duitschers te doen vallen.

In den avond gelukte het eventwel Bazaine, den generaal Goffinières te overtuigen dat zulk vrijwillig bloedvergieten een te dure prijs zoude zijn ter betaling van eenige weken wederstand. Daarop werd een boodschapper naar prins Frederik-Karel gezonden, om hem kennis te geven dat de vesting besloten had zich aan hem over te geven. Dit was het eerste officieele voorstel ter overgaaf van Metz en de vesting en het buitenleger. Dien ten gevolge, ontvingen de duitsche troepen, die zich stilzittend in de richting van Gravelotte hadden saamgeknoopt, te middernacht het bevel, naar hunne kampen terug te trekken.

Den volgenden dag, 's namiddags ten 4 uren, kwam de fransche generaal Changarnier, in hoedanigheid van gevolmachtigde, naar 't hoofdkwartier van den prins van Pruisen, met wien hij een uur lang in onderhandeling was. Hij kwam terug in eene diepe ontroering, dewijl, tegen zijne verwachting, de prins zeer gestreng was geweest op de voorwaarden der capitulatie.

Ten gevolge der gesloten overeenkomsten, begaven de generaal Sticksles en de staf kolonel von Herzburg, zich te paard naar Frascati, een kasteel op drie mijlen afstands ten zuiden van Metz, en nog in de duitsche stridlijnen gelegen.

De twee fransche opperbevelhebbers en de commandant Humbert, der Citadel van Metz, waren in eene postchees derwaarts gekomen;

de conferentie duurde van 6 tot 7 ure 's avonds en sloot met eene gedeeltelijke regeling van zaken. De nog betwiste punten moesten den volgenden dag vereffend worden.

Ten gevolge der overgaaf van Metz en Bazaine's geduchte legermacht, heeft het tweede legerkorps der Pruisen bevel ontvangen om naar Parijs op te rukken, en 's anderendaags was het reeds op weg. De beide andere duitsche legerkorpsen hebben Metz van nabij omsingeld, ten einde de ontvluchting der fransche troepen in massa te beletten. Van Mars-le-Tours tot Courcelles en Mézières, waren in de dorpen al de duitsche troepen te been en alle bivakvuren gisteren gedurende den nacht ontstoken.

De voorwaarden aan maarschalk Bazaine door prins Frederik-Karel toegestaan, zijn dezelfden als die door den koning van Pruisen aan maarschalk Mac-Mahon en Napoleon vergund, te Sedan. Het fransche leger van 180,000 mannen zal derhalve als krijgsgevangenen naar Pruisen en Duitschland worden gezonden. Al deszelfs wapens, materiaal en bevoorradingen zijn de buit der Pruisen. De hoofdstad van Lorraine deelt nu 't lot dergene van den Elzas. Frankrijk bezit geen behoorlijk ingericht staande leger meer.

De val van Metz en van Bazaine's strijdmacht zal gewis een grooten invloed uitoefenen op den verdieren loop des oorlogs tusschen Pruisen en Frankrijk; want de groote hoop van Parijs bleef steeds gevestigd op de uitbreking van dat ingesloten leger, welk naar Parijs moest marcheer en de belegerende duitsche troepen tusschen twee vuren plaatsen. Die laatste hoop is nu vervlogen, en men mag wenschen dat Frankrijk, als strijdmacht, verloren is....

Parijs, ja, biedt nog wederstand; maar de laatste berichten uit het hoofdkwartier des konings van Pruisen, te Versailles, melden dat de batterijen van 't belegeringsgeschut binnen eenige dagen gereed zullen zijn om den aanval tegen de forten te beginnen. Men kent bij onderzanding de verre draacht der pruisische Kruppkanonnen en de alvernielende werking hunner bouwitsers en granaten. Hoe dapper verdedigd, zullen die forten niet lang weerstand bieden tegen eene belegerende strijdmacht van meer dan 500,000 goeefende soldaten.

Een kenmerkend teeken van de zorgeloze nieuwsgierigheid der parijische vrouwen is dat, bij den laatsten uittal der verdedigers van Parijs honderden vrouwen schier onder 't bereik der vijandlijke kogels, toegesnel waren om het schouwspel van een gevecht van op de vlakte van den Valerianschen bergs te genieten.

Het grootste en gewichtigste vraagstuk blijft steeds de onderhandeling tusschen het fransche Staatsbewind en den koning van Pruisen over wapenstilstand en vrede.

Welk Staatsbewind zal door den alom zegepalenden overwinnaar als het wettelijke erkend worden?

En mochte dit ook het voorloopig republikaansche bewind van den wederstand zijn, welks gevolmachtigde vertegenwoordiger, M. Thiers, zich wellicht te Versailles bevindt: — zal deze toe kunnen stemmen in den afstand van grondgebied?

Jules Favre en de andere nieuwe bewindsmannen hebben herhaalde malen krachtvol gezworen, dat Frankrijk geenen duim grondgebied zal afstaan.

Wij bekenen dat gebrek aan levensmiddelen en smetziekten medewerkende oorzaken zijn der overgaaf van Metz. Doch niemand zal ons kunnen doen aannemen dat eene strijdmacht van meer dan 160,000 weerbare mannen, de bloem van 't fransche leger, goed bevoorrad en aangevoerd door drie maarschalken en bevelvoerende generaals, die hunnen moed en krijgskunst reeds op menig slagveld getoond hadden, zich als lafaards overgeven, zonder eene uiterste poging te wagen om dwars door de duitsche belegeringstroepen zich eenen weg te baven ter ontzetting der belegerde hoofdstad.

Dat keurleer, op deszelfs doortocht overal versterkt door vrijeschutters, mobiele garden en vrijwilligers, door de gewapende bevolkingen, kon de Duitschers voor Parijs aangerand en hen tusschen twee vernielende vuren geplaatst hebben: Dat was de plicht van Bazaine.

Welke zijn eigentlijk de oprechte reden geweest der overgaaf van Bazaine. Het fransch gouvernement beschuldigt hem van hoog verraad. Bazaine, schijnt het, weigerde het republiekeinsch gouvernement van Frankrijk te herkennen. Keizer Napoleon aanzag hij als de eenige meester van het land. Nu de keizer, die te Wilhelmshöhe de krijgsgevangenen der Pruisen

is, voedt nog altijd de hoop van na het sluiten van den vrede aan het hoofd van het fransche leger in Frankrijk terug te keeren, het republiek overhoop te werpen en het kroonprinsje onder den naam van Napoleon IV keizer te proclameren.

Daarom zou het zijn dat het leger van Bazaine zonder slag of stoot overgegeven werd.

Bazaine zal zich zonder twijfel zoeken te rechtvaardigen. Het is slechts daarna dat men een onpartijdig oordeel zal kunnen vellen.

Fins Gallia! roept de londener *Times* uit: — Het is gedaan met Frankrijk!

Bijna geheel het staande leger, meer dan 320,000 man sterk, is krijgsgevangene in Duitschland; meer dan 700,000 duitsche soldaten zijn in Frankrijk; en half miljoen geharde strijders, met een alvernielend en verre dragend grof geschut, beknellen Parijs als met een stalen band en bedreigen de groote, schoone en rijke hoofdstad in puin en asch te verbliksamen; terwijl de andere duitsche legerkorpsen de kleinere versterkte steden, zelfs weerlooze dorpen, in brand schieten, brandschaltungen afpersen en geheel en al uitbuiten.

Wat vermog, tegen zulke verpletterende overmacht, de moed en dapperheid des franschen volks, de onverschrokken wederstand der Parijzenaars?

God behoud het diep ongelukkige Frankrijk! Hij verlichte de zegepalende Duitschers!

Proclamatie van Gambetta.

Tours, zondag, 30 oct.

M. Gambetta heeft beden een nieuwe proclamatie uitgevaardigd aan de Franschen, in dewelke hij de overgaaf van Metz aankondigt en het volgende zegt:

« De generaal, op wien Frankrijk rekende, zelfs na den krijgstoet van Mexico, heeft aan 't vaderland lo gever meer dan honderd duizend verdedigers ontnomen.

« Bazaine is een verrader; hij heeft zich het werk van des mans van Sedan, den medplichtige van den overweldiger gemaakt; de ere van het leger, welke hij aanvoerde, met voeten vertrappende, heeft hij zelfs zonder eene uiterste poging te beproeven honderd duizend strijders, twintig duizend gekwetsten, de geweren, kanonnen, vaandels en de sterkste citadel van Frankrijk aan den vijand overgeleverd.

« Dergelijke misdaad is zelfs boven de kastijdingen van 't gerecht....

« Het is tijd dat wij ons oprichten, en onder het schild der Republiek, zijn wij vast besloten noch binnen noch buiten te laten capituleeren, en in de volste mate onzer ongelukken de verjeugdiging onzer zedelijkheid en onze politieke en maatschappelijke manhaftigheid te putten.

« Wij zijn bereid voor de laatste opoffering; tegen onze vijanden, door alles gebestigd, zweren wij, ons nooit te zullen overgeven.

« Zoolang een duim van den geheiligden grond onder onze voeten zal blijven, zullen wij de vlag der revolutie stevig en roemvol in de hand houden; onze zaak is die der gerechtigheid en van het recht.

« Laten wij ons dan niet verzwakken, niet ontzenuwen. Bewijzen wij door daden dat wij door ons zelve, de eere, de onafhankelijkheid, de onschendbaarheid, al wat het vaderland vrij en fier maakt, kunnen handhaven.

« Leve Frankrijk! Leve de eene en onverdeelbare Republiek! »

« GAMBETTA. »

Het bevestigt zich, dat de engelsche regering krachtige pogingen doet, om eenen wapenstilstand en vervolgens den vrede tusschen Duitschland en Frankrijk tot stand te brengen, doch wij kunnen niet deelen in de hoop van vele engelsche dagbladen, dat deze tusschenkomst tot den vrede leiden zal. De practische bezwaren, die het gewenschte einde van dezen oorlog in den weg staan, zijn nog ontzaglijk groot. De Duitschers wenschen niets liever dan de vrede te sluiten, en wij kunnen er zeker van zijn, dat graaf Bismarck in zijne bijeenkomst met Thiers, het ultimatum van Duitschland bekend zal maken, ten einde de fransche regering in staat te stellen aan den oorlog een einde te maken; doch Bismarck eischt de inlijving van den Elzas en een gedeelte van Lotharingen als vredesvoorwaarden. De fransche natie wil echter geenen duim grondgebied afstaan, en tenzij de overgaaf van Metz verandering brenge in de meening der fransche bevolking, is de kans op eene goeden afloop der vredesonderhandelingen op het oogenblik zeer zwak. Wij juichen niet toe, dat groote onzijdige mogendheden hunne bemiddeling aanbieden, doch wij menen dat, zoolang geene schikking omtrent het beginsel van afstand van grondgebied genomen is, alle andere bespreking nutteloos is.

Men bemerkt sedert eenigen tijd dat de Parijzenaars eene kennis toonen van de bewe-

gingen des vijandlijken legers, welke men niet verwachtte van lieden die in hunnen toestand verkeerden. Als de duitsche troepen zich samen-trekken op een punt om zich tegen eenen ontworpen uittal te verzetten, dan veranderen de Franschen eensklaps hun aanvaipunt en trekken naar een min verdedigd punt. Men denkt dat de inwoners van Versailles er in gelukken aan hunne landgenooten te Parijs inlichtingen te geven over de bewegingen der duitsche troepen. Het nauwkeurigste onderzoek is daar omtrent gedaan geworden, doch zonder eenigen uittal. Het schijnt onmogelijk dat eene telegrafische betrekking tusschen Versailles en Parijs zou kunnen plaats hebben zonder ontdekt te worden en even onmogelijk komt het voor dat een bode zich eenen doortocht zou kunnen banen door de pruisische leger om naar Parijs inlichtingen over te brengen. Hoe komt dan het fransche leger aan de inlichtingen. Ziedaar wat men niet weet. Zou deze oorlog, zoo vruchtbaar in de ontdekking van allerlei oorlogslisten, ook een stelsel hebben doen uitvinden om op geheimzinnige wijze belangrijke inlichtingen over te brengen?

De vrijeschutters.

De correspondent van den *Daily Telegraph* schrijft uit Amiens, 23 oktober:

« Er is geen twijfel meer, dat de geest tot wraak in dit gedeelte van Frankrijk ontwaakt is, en deze geest is eene verschrikkelijke macht. Wanneer men de geschiedenis van den tegenwoordigen oorlog zal schrijven, zal in dezelve recht gedaan worden aan die Franschen, en men telt er een miljoen — welke de grootste opofferingen gedaan hebben, liever dan zich te onderwerpen aan de voorwaarden, welke door den vijand opgelegd waren.

« Er zijn honderden mannen welke, zonder hiertoe verplicht te zijn, in de gelederen getreden zijn, voor zoolang de oorlog dueren zal, en wier eenige belooning zal zijn het gevoelen van hunnen plicht vervuld te hebben.

« Op eenige mijlen afstands van het huis, in hetwelk ik schrijf, bevinden zich 600 vrijeschutters, welke dag en nacht in de bosschen doorbrengen; allen zouden rustig naar hunne woningen kunnen terugkeeren, in plaats van op den kouden en rochtigen grond te slapen, nauwelijks bestaanmiddelen hebbende.... Het is onmogelijk niet te bewonderen wat zij voor hun land doen.

« Indien iemand een woord ten voordeele van het zwakke gedrag van den gewezen keizer durfde zeggen, zou de persoon, welke dit woord zou uitgesproken hebben, als verdacht beschouwd worden. De afschuw welke de man van Sedan inboezemt, is zoodanig verspreid, dat indien gansch Frankrijk kon stemmen, het volk zou zeggen, dat het liever de Pruisen te Parijs, dan Napoleon III op den troon hersteld zou zien.

« Ten einde volkomen de vurigheid van den haat te begrijpen, welke eikeen in Frankrijk tegen den gewezen keizer koester, is het noodig onder de bevolking des lauds te leven en met haar om te gaan; en door het woord bevolking begrijp ik al de klassen, zelfs de dorpelingen, wier gevoelen ten dezen opzichte sedert de afgelopen maand volkomen veranderd is. »

Berlijn, 30 oktober.

De stukken geschut van groot kaliber, die te Metz veroverd zijn, zijn naar Thionville, Montmédy en Mézières gezonden, ten einde die vestingen met kracht aan te vallen, om de spoorweggemeenschap langs de belgische grens met de armée, die Parijs beleegt, te verzekeren.

Versailles, 30 oktober.

Op bevel van den Koning wordt heden eene godsdienstige oefening gehouden, als voorbereiding van het bombardement.

Gevecht bij Bourget.

Versailles 31 oktober.

(Officieel) Het leger der Maas meldt dat de vijand onze voorposten van Bourget, bij St Denis had teruggeslagen.

Wij bevonden dat, in den avond, de vijand Bourget met aanzienlijke krijgsmacht bezette. Dien ten gevolge viel ons 2° regiment infanterie der garde den vijand den 30 aan en deed hem na een glorieus gevecht, zijne positiën verlaten, welke bij middelwyl had versterkt.

Wij maakten tot nu toe 30 officieren en 1200 Franschen krijgsgevangen.

Onze verliezen zijn nog niet gekend; doch zij zijn tamelijk aanzienlijk.

Londen, 1 november.

Wij vernemen dat een korps van bijna 6,000 Pruisen des legerkorps van prins Frederik-Karel, nit Metz naar Longwy is opgemarcheerd, om deze laatste stad te belegeren.